

Carrer Nou del Teatre, 16 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

ELS ENCANTATS

Catalunya, 2023

Direcció: Elena Trapé

Intèrprets: Laia Costa, Daniel Pérez

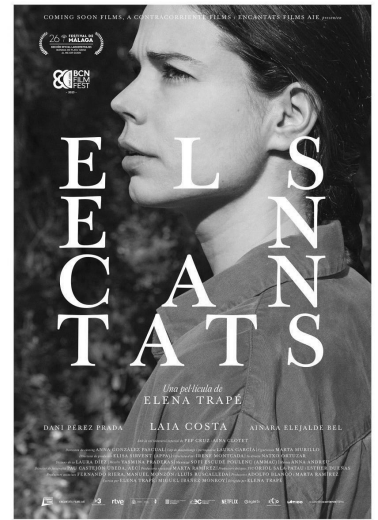
Prada, Pep Cruz, Aina Clotet

Durada: 108 min

Gènere: drama

Idioma: català

Data d'estrena: 02/06/2023

Curar les ferides emocionals

Fa cinc anys, *Les distàncies*, el segon llargmetratge d'Elena Trapé, va ser la gran guanyadora del Festival de Màlaga, emportant-se els premis a millor pel·lícula, direcció i actriu. Era la segona pel·lícula de la directora catalana després del seu debut amb *Blog*, i ha estat una de les obres que millor han retratat els darrers anys el desencant d'una generació de joves adults als quals es va prometre un futur immillorable, però que després s'han trobat enfangats en les dificultats per afrontar la precarització laboral, la conciliació familiar, l'accés a l'habitatge, etc.

Ara, en el seu tercer treball, Elena Trapé sembla voler anar un pas més enllà en aquesta radiografia generacional, afrontant de manera directa i sincera un gran tema rarament tractat pel cinema d'aquí: el dolor de la separació d'una parella -essencialment des del punt de vista de la mare- i la fractura emocional pels efectes que aquesta separació té en la relació maternofamiliar. Trapé ha tornat a treballar amb el seu guionista de confiança, Miguel Ibáñez Monroy, amb qui ja va signar el guió de *Les distàncies*, per fer un pas més en l'aprofundiment de les llums i ombres de la seva generació.

La primera escena de *Els encantats* és tota una declaració d'intencions: per primera vegada després de separar-se, la Irene (Laia Costa) deixa la seva filla petita amb la seva exparella per anar-se'n sola uns dies fora de Barcelona. La manera com està rodada la seqüència ja ens adverteix que la voluntat de la pel·lícula serà tractar el dolor i la fractura d'aquesta separació física i emocional de forma directa, sense subterfugis. La Irene marxarà uns dies a Antist, a la Vall Fosca, a la casa familiar d'estiu, per mirar de trobar-se a si mateixa i fer front al terratrèmol anímic de la seva nova vida. A Antist, un poble gairebé deshabitat fora de les vacances d'estiu, allunyada del seu entorn, es barrejaran els vaivens dels sentiments amb els records familiars, els retrobaments amb antigues coneixences i la necessitat de curar les ferides per continuar endavant.

El guió de Trapé i Ibáñez Monroy és qualsevol cosa menys autocomplaent. No és un tema còmode i

tenen la valentia de tractar-lo a cor obert i sense subterfugis. En aquest sentit, es nota que hi ha un coneixement del material amb què estan treballant i de la forma com aquest material es plasma en el guió. La pel·lícula acaba conduïda per aquests alts i baixos emocionals com una muntanya russa: passem de moments introspectius, a instants d'alliberament de sentiments, a seqüències que freguen la vergonya aliena i una estranya comicitat. De moments molt íntims a escenes corals desenfrenades. I a tot això no és gens aliè el paisatge d'Antist i el seu entorn natural, que acaba esdevenint un protagonista més de la pel·lícula. Fins i tot diria que ens quedem amb la sensació que aquesta carta encara s'hauria pogut jugar més a fons.

Més enllà del guió que ja hem comentat i de la precisió de la càmera de Trapé, sempre ben posada, sempre atenta als detalls i matisos, si alguna cosa destaca de *Els encantats* és la magnífica interpretació, en un rol realment molt complicat, de Laia Costa. Recent guanyadora del Goya a la millor actriu per *Cinco lobitos*, és l'actriu de moda, una intèrpret que creix en cada pel·lícula que fa i que té una carrera al davant esplendorosa. De fet, el paper d'Irene és el seu primer gran paper en una pel·lícula rodada en català, perquè fins ara l'havíem vist sobretot en films parlats en anglès o en castellà. Costa ha assolit un grau de maduresa i autoconfiança que li permet tirar endavant i lluir-se en qualsevol paper. Només una actriu molt potent és capaç de brillar en un rol com aquest, i molt especialment en l'emotiva darrera seqüència, un autèntic "tour de force" interpretatiu.

Paco Villalonga

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona